

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 328/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti FUTURE INVEST, a. s. v „likvidácii“, v konkurze, Košická 52, Bratislava, zastúpenej advokátkou Mgr. Ivetou Vajdovou, Bárdošova 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 68/2012 a jeho uznesením z 18. decembra 2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 193/2014 a jeho uznesením z 27. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti FUTURE INVEST, a. s. v „likvidácii“, v konkurze **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti FUTURE INVEST, a. s. v „likvidácii“, v konkurze, Košická 52, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“),

vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 68/2012 a jeho uznesením z 18. decembra 2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 193/2014 a jeho uznesením z 27. februára 2015.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že podaním doručeným okresnému súdu 27. augusta 2012 uplatnila návrh na obnovu konania.

V texte sťažnosti podrobne argumentovala, v čom podľa jej názoru pochybil okresný súd a v odvolacom konaní aj krajský súd, keď jej návrh na obnovu konania zamietli. Okrem iného konkrétne konštatovala, že *„má za to, že postupom súdov, tak prvostupňového ako aj odvolacieho, ktoré návrh na obnovu konania zamietli z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie, nedoručili sťažovateľovi vyjadrenie správkyne konkurznej podstaty, riadne neodôvodnili svoje rozhodnutie a nezaoberali sa rozhodujúcimi argumentmi sťažovateľa a dôslednou aplikáciou zákonnej úpravy...“*.

Sťažovateľka taktiež namietala *„dĺžku konania pred prvostupňovým a druhostupňovým súdom“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 68/2012 a jeho uznesením z 18. decembra 2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 193/2014 a jeho uznesením z 27. mája 2015 boli porušené jej základné práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a právo vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zároveň navrhla napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Sťažovateľka taktiež navrhla vysloviť porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 68/2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 193/2014 a napokon sťažovateľka žiadala priznať náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením okresného súdu z 18. decembra 2012 a uznesením krajského súdu z 27. februára 2015

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovanej zástupkyne, ktorá koncipovala aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, s návrhom nedoručila aj napadnuté uznesenie tak okresného súdu, ako aj krajského súdu. Predloženie rozhodnutí všeobecných súdov, proti ktorým sťažnosti smerujú, je pritom podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb.

o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu

Sťažovateľka v sťažnosti namietala aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 68/2012 a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 193/2014, pričom v sťažnosti sama uviedla, že „*prvostupňový súd vo veci rozhodol po 7 mesiacoch od podania návrhu na obnovu konania a druhostupňový súd o odvolaní zo dňa 30.1.2013 rozhodol až 27.2.2015*“. Na inom mieste sťažnosti sťažovateľka konštatovala, že krajský súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 23 Cb 68/2012-18 z 18. decembra 2012 v spojení s dopĺňujúcim uznesením č. k. 23 Cb 68/2012-39 z 15. mája 2014.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je

odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu... K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Keďže sťažnosť bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď napadnuté konania vedené pred okresným súdom a krajským súdom boli už právoplatne skončené, ústavný súd

aj túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2016